

In memoriam Dirk Mooy

Jan Albers

Het was in de dagen, dat ik als jongen voor het eerst geboeid en begeistert werd door het vinden van een dodaarsnest in het Oostzijderveld. 'n Plukje kroos van het 'drijvend' nest afnemen en daar lagen de eitjes. Waren ze wit, dan was het een 'nieuw' nest, waren ze vuilbruin dan was het al een tijdje bebroed.

'n Vogel zag je er niet bij! 'Misschien broeden ze de eieren niet uit, want het broeit onder dat kroost' zei mijn vriend Dick Mus, die mij trouwens op dat nestje attent had gemaakt. Af en toe zagen wij zo'n nieuwsgierig kopje van de Dodaars boven het kroost uitgluren en al snel dook het vogeltje weer onder.

Ik werd er door gegrepen en wilde er meer over weten. 'Laten wij het eens aan mijn 'oom' vragen' zei Dick, 'die doet aan vogels'. En zo kwam ik bij de huisschilder Nol Binsbergen, die als liefhebberij aan vogelfotografie deed.

Te pas en te onpas stapte ik bij Nol Binsbergen binnen, misschien wel tot ergernis van de familie Binsbergen, zo realiseer ik mij nu, maar Nol en zijn vrouw bleven altijd vriendelijk en gastvrij. Ik hing aan zijn lippen en zag tegen hem op! Nog boeiender werd het voor mij, toen ik tijdens mijn vele bezoeken hoorde, dat hij samen met een tekenaar (Rein Stuurman) en een meester in de rechten bezig was een vogeldetermineerboek te maken. Die drie mensen waren toen in mijn ogen 'geweldenaren' en zoals later is gebleken hebben zij baanbrekend werk voor Vogelbescherming verricht.

In die dagen -zo'n vijftig jaar geleden- ontstond de eerste kennismaking met Dirk Mooij. Nol, een jongensachtige, optimistische man, met een schitterende en boeiende kijk op vogels, Rein zijn vriend, afstandelijk en kunstzinnig, maar vooral precies en Dirk de geletterde, de wetenschapper en ook kenner, die op de achtergrond leiding gaf aan dit driemanschap.

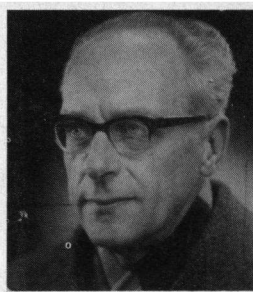
'n Huisschilder, een tekenaar en een jurist aan elkaar gekoppeld door hun liefde voor vogels. Samen hebben zij 'Zien is kennen!' gemaakt, het eerste en beste vogeldetermineerboek in zakformaat in Nederland. Niet om geld, maar omdat ze er zo'n zin in hadden.

In de loop der jaren leerde ik Dirk Mooij kennen als een zeer bescheiden mens en een groot vogelkenner. Hij kon alleen maar een vriend worden, nooit een vijand.

Meneer Mooij, zoals ik hem toen noemde, begaf zich dagelijks op de fiets of lopend vanaf de Zeemansstraat naar het station Zaandam om met de trein naar Amsterdam te gaan. Wat hij daar deed en hoeveel zorgen hij daar misschien heeft gehad, heb ik nooit geweten, maar als ik hem zag en even sprak brak de zon door!

Ons gesprek ging dan altijd over vogels en hoewel hij vijftien jaar ouder was, merkte je het niet. Dirk was Dirk, de vogelvriend en geen advocaat en procureur!

Hij sprak bedachtzaam en weloverwogen, zonder stemverheffing, deed nooit uitbundig, maar aan het twinkelen van zijn ogen achter



Mr. D. Mooij.

zijn brilleglazen herkende je zijn intense belangstelling en enthousiasme. Evenals Nol als fotograaf en schrijver, Rein als tekenaar, betekende Dirk Mooij ontzettend veel voor de vogelbescherming en hij deed dat onbewust, op een aparte manier,

Meer dan veertig jaar was hij aanwezig op de lezingen en filmavonden van de Vogelbeschermingswacht Zaanstreek. Wanneer ik staande op het toneel zo'n avond opende om een spreker in te leiden, dan zag ik tussen die honderden mensen Dirk zitten, meestal samen met zijn broer en dat gaf mij een stimulans. Ik was daar voor mijn vereniging toch zo trots op, dat Dirk aanwezig was. In de pauze zocht ik hem op en hij had altijd wel een lovend woord. Hij was de grote vogelkenner, maar hij gedroeg zich niet zo!

Wie nu mocht denken, dat Dirk niet plotseeling enthousiast kon worden, heeft het mis; toen ik wonende in Ede, het zal omstreeks 1950 geweest zijn, hem belde, dat ik bij een waterval een Noordeuropese Waterspreeuw had gezien, die daar al dagen zat, kwam hij de volgende dag met zijn broer naar Ede. Ik bracht hem naar de waterval bij Oosterbeek en moest weer aan het werk. De volgende dag belde hij mij op om te vertellen wat hij gezien had en hoe hij genoten had.

Het is dus niet zo nieuw, dat vogelaars in actie komen, als er zeldzame vogels zijn te zien. Ook daarin ging Dirk voor!

Dirk had de gave van het luisteren naar mensen! Hij gaf goede tips of aanwijzingen en leverde zelden kritiek. Hij hielp je op de vlucht naar het goede. Het moet hem goed gedaan hebben, dat één van de zonen van zijn broer thans bioloog bij het Wereld Natuur Fonds is en ik ben er zeker van, dat hij op zijn eigen stille en vriendelijke wijze daar wel 'n steentje toe bijgedragen heeft.

Hij luisterde zo goed naar de zang van vogels, dat hij alle geluiden kende, ook van wat

wij noemen de 'kleine pietjes' en hij genoot intens van de zang, de lokroep en de waarschuwingsroep en dergelijke.

Zijn laatste levensdagen werd hij liefdevol verzorgd in 'Oostergouw' te Zaandam. Er zijn en er niet zijn, zoals zijn leven was.

De brutaal roepende Eksters op het grasveld konden zijn aandacht zelfs niet meer vangen... Dirk was al op reis naar het voor hem beloofde land, zoals hij zelf altijd graag keek naar de zeeschepen met onbekende bestemming en de trekvogels naar verre ver-ten.

■ Jan Albers, J.J. Allanstraat 433, 1551 RL Westzaan